

Nina Krupová

CSŠ A.Radlinského, Okružná 2062/25, Dolný Kubín

15 rokov, kvarta

radlinskeho@radlinskeho.sk, Agáta Sivčáková, +421(0)43/5885287

Palivo do rakiet

„Ospravedlňujem sa ti,“ povedal muž z budúcnosti a opatrne vložil krásnej redaktorke do rúk malý kúsok kremeňa. Kúsok obyčajnej skaly, do ktorej si schuti na chodníku kopnete. Redaktorka sa na neho prekvapene pozrela. Chlapík vycítil jej začudovanie a vysvetľoval: „V roku 2400 na Zemi nebude žiaden kremeň, všetok sa minie ako palivo do rakiet. Je vzácnejší než zlato či diamanty.“

Pri pozieraní tohto filmu som si spomenula na môjho malého bratranca. Jeho pokladom nie je žiaden kremeň, zlato či diamant, jeho pokladom je starý, obžutý a vyblednutý vankúš. Nikto nevie, prečo mu tak prirástol k srdcu. Vždy, keď ho vidím, sedí na posteli obložený hrbov drahých hračiek, o ktorých sníva ne jeden malý chlapec. No jeho nezaujímajú tie zafarbené kusy plastu, on so záujmom obžúva rožky zafúľaného vankúša. Jeho rodičia sú bezradní. Už niekoľkokrát naviekli na tú hrôzu nové obliečky, no chlapec ich v momente strhol a ďalej žmolil v ústach svojho „čečikiho“.

Ďalší príklad veci, ktorá sa zdá úplne bezvýznamná, no pritom pre niekoho stredobodom vesmíru. Zvláštne, ako jedna bezcenná vec dokáže prirásť k srdcu človeka. Ktovie, možno aj tu platí známe tínedžerské motto - „na vzhľade nezáleží“. Alebo tu ide skôr o históriu, pôvod, zážitky, čo sme s ňou prežili? Možnože vám ešte doteraz sadá prach na malé drevené autíčko či bábiku, s ktorou ste sa ako malí hrávali. V hlave si pri pohľade na ne spomeniete na tie hrejivé chvíle bezstarostného detstva, odretých kolien a teplého kakaa od babičky. Tie spomienky sú pre vás také dôležité, že tú hračku opatrujete desiatky rokov, a vo vašom novom modernom byte je tá stará handrová bábika pre hostí ako päšť na oko. No kým oni vidia kus ufúľanej látky, vy vidíte vianočný stromček, pod ktorým je schúlená, mašľou previazaná a dlho vydrankávaná hračka. Detské očičká vám žiaria ako sviečky na štedrovečernom stole a s nehou sa dotýkate jemných šatočiek, s údivom si prezeráte rozkošný klobúčik.

Aj ja mám takú spomienku z dávneho leta. Bola ňou palica. Obyčajná palica odlomená z koruny starej jablone. Dnes ju vnímam ako kus dreva s ošúpanou kôrou, no kedysi bola multifunkčná. Bola to strelná zbraň, kúzelná palička, samurajský meč či Harry Potterova metla. Musím priznať, moja detská predstavivosť hranice nepoznala. Každý deň sa ten „patyk“ menil na niečo iné, každý deň som prežívala neskutočné dobrodružstvá a obľubovala som si ju čím ďalej, tým viac. Nebola len mystická pomôcka, bola aj dosť praktická - slúžila ako barla pri prípadnom zranení, mohla som pomocou nej zhodiť loptu zo stromu a štuchať do vecí, ktorých by som sa normálne rukou nechytala. Jednoducho, palica pre všetko. No čím som bola staršia, jej možnosti sa rapídne zmenšovali až získala titul „usádzač prachu“.

No „dušu“ nemusí mať len zhmotnená nostalgia, čo je napríklad detská hračka či predmet z minulosti, môžeme pod tým chápať aj hudobný nástroj či. Napríklad taký klavír. Keď len tak posedáva v detskej izbe a je zahrabaný pod kopou zbytočností, je mŕtvy. Doslova. Jeho význam sa stráca a prach pomaly pokrýva klávesy. No šikovné prsty skúseného klaviristu do neho vdýchnu život a celá miestnosť sa unáša vo vlnách Beethovena. Každý, každúcky kúsok izby sa naplní hudbou a buď nás dojme k slzám alebo v našom vnútri zapáli ohníček radosti. Hudobný nástroj je ako dobrý psychológ, prinúti nás

nerozmýšľať a vychutnať si čaro danej chvíle. Pohráva sa s našimi náladami a zrazu vnímame len hudbu. Úplne nás opantá.

A teraz je tu večná otázka. Máme naďalej opatrovať tieto vstupenky do minulosti? Väčšina z Vás určite radšej schytí kôš a nemilosrdne sa ich zbaví. Všetko čo bolí to prebolí a aspoň zostane priestor na nové veci. No tá empatickejšia časť, do ktorej patrila aj dávnejšie spomínaná redaktorka, im jednoducho zbohom nepovie. Všetko ktovie, možno v roku 2400 už také nebudú, lebo všetky minú ako palivo do vesmírnych rakiet.